

SZUDORKA KALANDJAI

12. ELOLVAD A HÓEMBER

A napok egyre hosszabbak lettek, a Napocska előbb kelt fel reggel, és egyre később ment esténként aludni. A hó olvadni kezdett, az ereszen lógó jégcsapokból csöpögött a víz. A tó jege megolvadt, egyáltalán nem lehetett már korcsolyázni rajta. Szudorka érdekesnek találta ezt a változást, csizmácskájával vidáman tocsogott a latyakká változott hóban.

Egyik reggel, mikor az ablakon kinézett, furcsa látvány tárult a szeme elé. A nemrég még délceg hóember most kókadtan, lesoványodva állt. Feje egészen félrebillent, szemei elcsúsztak, répaorra a földön hevert.

- Jaj, beteg a hóember! – kiáltott fel ijedten a kismanó, és azonnal barátja segítségére sietett.
- Szia, hóember! Beteg vagy? Mi a baj, hol fáj? – kérdezte szepegeve.
- Nem vagyok beteg, nincs baj. – sóhajtotta erőtlenül a hóember, és megpróbált mosolyogni, de bizony ez a mosolygás nem hasonlított ahhoz a mosolygáshoz, ami az utóbbi időkben jellemezte őt.
- Látom, hogy baj van! – erősködött a manó, és tovább faggatta barátját. – Akkor talán bántott valaki? Ki bántott? Mondd csak el, bosszút állok, meglásd! Ki tette ezt veled?

- A Nap. –felelte a hóember.

- A Nap? Tényleg a Nap? – csodálkozott Szudorka, hiszen a Napot jó barátjának tartotta, nem tudta róla elképzelni, hogy ilyen gonosztságot műveljen.

- Igen, a Nap melege olvasztott meg, de ez így van rendjén. – válaszolt a hóember, és a hangjában nem volt szomorúság. – Tudod, hamarosan megérkezik a tavasz. Elolvadok, víz lesz belőlem, lábam nyomán virágok nyílnak majd. Ne sajnálj, ne hibáztasd a Napot, hiszen ez a természet rendje.

- Értem – bólintott a manó, és halkán hozzátette – De azért egy kicsit mégis sajnálom, hogy muszáj elolvadnod.

Hiányozni fogsz!

- Szia Szudorka, megismersz? – hallott ekkor egy vidám, ismerősnek tetsző hangocskát.

- Ki szólít? – nézett körbe csodálkozva.

- Én vagyok, Csilicsepp! Itt vagyok a hóemberen! – nevetett régi ismerőse, az apró cseppecske.

– Látod, most hópihe vagyok, hamarosan vízcsepp leszek, aztán pára, s megint eső. Emlékszel még?

- Persze! – kacagott Szudorka, hiszen jól emlékezett még a cseppecske dalára, s arra, hogy mit tanított neki annak idején.

- Emlékszem rád, igen, s tudom, hogy nem tűnsz el soha, csak mindig új és újabb alakban bukkansz elő. S azok ott körülötted a testvérekéid?

- Igen, a testvérekém is itt vannak. Hópihéék vagyunk, belőlünk áll a hóember. Hamarosan elolvadunk, de ne félj, jövőre újra hóembert építhetsz belőlünk. Addig pedig gyönyörködj a tavaszban! Nemsokára újra találkozunk., talán éppen egy harangvirág szirmán fogok hintázni akkor.

- Rendben, figyellek majd. Viszlát, hóember, jövőre újra találkozunk! – búcsúzott Szudorka, és már egyáltalán nem volt szomorú. Arra gondolt, hogy hamarosan kellemes meleg lesz, kizöldül az erdő, beköszönt a tavasz, ő pedig folytathatja a vándorlást, és előbb-utóbb eljut talán az emberek világába is.

